

PER L'AMIC MANEL BROCH

Ara ja farà uns 31 anys, quan alguns de nosaltres començàvem a tenir aquell neguit dels tres mils de Pirineu, i un dia, una colla d'amics del Centre Excursionista de Badalona, en Joan Rocasalva, el Ferran Salvador, el Toni Duñó, el Carles Comas, la Lúdia Puig, ens vam posar d'acord per anar a esquiar a Cerler. Érem els grans; el Talarin, el Joaquinete, l'Escubi, eren els petits (d'aquí els diminutius) i encara no tocava. Per preparar la sortida ens vam trobar al bar Serra, local social per excel·lència, i en aquella colla s'hi va ajuntar un company que deia que tenia cotxe i que podíem comptar amb ell.

Disposats a passar una bona setmana santa esquiant, vam quedar d'acord per trobar-nos el matí següent al museu. Quina va ser la nostra

sorpresa quan vam veure que arribava aquell company del cotxe, amb la vaca plena de bicicletes, 4 en total! Però, que no havíem quedat que anàvem a esquiar?!!! El cotxe va anar fins a Lleida amb 4 esquis i 4 bicicletes. Emocionant oi?

Aquesta va ser la primera vegada que vaig saber qui era aquell company que anava a esquiar amb bicicleta, en **Manel Broch i Guimerà**, nascut ara fa una collita d'anys.

De ben segur que tots els que coneixem en **Manel** des de fa anys tenim anècdotes com aquesta, és que en Manel és sorprenent, polifacètic, contradictori i coherent, independent i amistós, expeditiu i sol·lícit, rampellut i comunicatiu, escàpol i benevolent, i per sobre de tot company.

Les maneres del Manel les podem dividir, amb el risc de ser simplista, en dos gèneres, una marcada pel que en direm la **estabilitat**, l'**equilibri** i l'altre per la **inestabilitat** i el **desequilibri**. Analitzarem cadascun d'aquests aspectes de la seva personalitat.

LA SEVA VIDA D'ESTABILITAT I EQUILIBRI

- És clar que una bona part de la seva vida la dedica, com tots els humans, a dormir. Dorm de manera estable, hi va d'hora i es lleva d'hora, sense pijama, sense roncar, pla, de panxa enlaire, sense moure's i quan s'aixeca ho fa sense lleganyes, surt de dins del sac vestit, amb els mitjons posats i a vegades amb les botes ja posades. Ningú ha vist mai com ho fa això. Com diu ell "s'ha d'estar sempre preparat i apunt". No sabem si somia en color o en blanc i negre, i tampoc si té aquells somnis que sembla que caiguis daltabaix d'un barranc i et despertes de sobte suat i espantat. Ell mai ho fa això. És doncs un clar símptoma d'estabilitat emocional.
- La segona estabilitat en la vida d'en Manel no és tant complaent tot i que ell procura que ho sigui, malgrat tot. La seva vida professional la dedica a posar estabilitat a tot allò que les administracions, els clients, els proveïdors, les condicions ambientals, els rucs i els capsigranys, s'entesten a desequilibrar i desestabilitzar. Ell però, es manté amb una actitud de dignitat i responsabilitat sense límits, defensant allò que tots li hem sentit dir més de mil vegades, "jo, per viure, no necessito més". I fent cas d'aquesta màxima, la porta fins a les últimes conseqüències, practica una austeritat sense límits, i una rigorositat escrupulosa, és inflexible i exigent amb les foteses, però generós en allò que per ell és important. En resum, que quan va a treballar porta la roba vella de muntanya, i en canvi va fet un figurí quan va a pedalar, a caminar o en lo que ell diu "anar a la muntanya amb esquís".

Per comprovar això del rigor, feu una prova, pregunteu-li, per posar un exemple, quantes hores va treballar l'any 1992, veureu com treu de sota l'armari una llibreteta on hi té fil per randa el total d'hores treballades, desglossat per apartats, hores fent ratlles, hores fent gestions, hores fent visites d'obra, hores barallades amb l'administració.

En aquest cas també aplica una màxima, conseqüència de l'anterior, que diu "si ja en tinc prou, perquè treballar més?". I efectivament, us quedareu garratibats al comprovar que al llarg de l'any treballa ben poc. Admirable oi? Sobretot tenint en compte que l'oficina tècnica la té dins de casa seva i la temptació d'enganxar-s'hi és molta.

Un dia, pels vols del passat desembre, quan atrafegat jo anava a la feina, sento una veu que em crida "barbes!!", en barbes soc jo és clar, i me'l veig amb una mirada somrient i foteta, enfilat dalt d'una bici plena d'alforges pel davant i pel darrera, tot amagant una espurna de satisfacció i esperant la meua pregunta,

- hòstia Manolo on vas tan carregat!
- A Marrakech!
- La puta envidia me corroe!

Ell sempre ho diu "prefereixo tenir temps que diners".

És doncs un clar símptoma d'estabilitat vivencial.

LA SEVA VIDA D'INESTABILITAT I DESEQUILIBRI

Resulta ben curiós que allò que en Manel ho ha convertit en el seu leit motiv de vida siguin activitats caracteritzades per la seva alta inestabilitat, la bicicleta que si deixes de pedalar et tombes i l'esquí a la muntanya que com diu ell "si surts de la barca t'enfoneses".

- Quan molts encara érem uns taps de bassa, sempre veiem entrar i sortir de can Parladé una colla amb les bicicletes al cul, dels quals destacava un xicot prim, vermell i ros, aquell era en Manel. Si comptéssim els km que el Manel ha fet amb bicicleta, segur que ell ho té comptat, és possible que hagi anat a la Lluna. Va a visita d'obres amb bici, a casa els amics amb bici, a l'ajuntament per paperassa amb bici, al gimnàs amb bici, i no va al centre perquè no li deixen pujar la bici. Quan el dia comença a fer-se llarg, a les 4 de la tarda ja és a la carretera fent kms, diu "he anat a donar una volta", BDN-Mataró-Parpers-Granollers-Mollet-Montcada-Collet de Vallensana-i a casa. "Avui n'he fet 70" Cada dia treu la pols a la bici!
Quan plou, rodillos a casa; i diumenge una carrera de veterans a Reus "a fotre canya als iaies".
I acaba dient "quan anem de pujada i els veig que no poden, és quan els hi foto el pinyó petit" "A les baixades em foten canya, jo baixo acollonit"

Una vegada, un ciclista de pega per la N-II a 20 km de Lleida, en un revolt va caure dins del fang, i es va fer, un copet, va saltar i es va posar dret i continuar pedalant fins a Lleida. Al baixar, ai! quin mal en aquest peuet. Portava trencat el peroné i ell com si res!

És un símptoma de confortable desequilibri i d'inestabilitat satisfactòria.

- Vam aficionar-nos a l'esquí per la via digestiva. Només pensàvem anar a esquiar a Baqueira, quan encara s'hi podia anar, perquè dormíem i sobretot menjàvem a Cala Obdúlia de Tredós. En Manel encara ens ho diu "recordes a cala Obdúlia que sopàvem a la cuina de la casa i quan semblava que ja estàvem a punt d'explotar ens treia una altre perola plena de carn? Això si que era esquiar!
En Manel de ben segur que a tots nosaltres ens ha cordat les botes, ens ha deixat uns pals, ens ha fet el te, ens ha reparat la fixació, ens ha llegit el mapa, ens ha cantat les quaranta, ens han cantat les puputs, ens ha encerat els esquís, ens ha esmolat els cantos, ens ha tret la neu de les pells, ell diu "panes i peces" ,ens ha obert la traça, feta amb escaire i cartabò, perpendicular a tot arreu i estirant el tendó d'Aquiles amb les espàtules al nas. Quan s'emprenya diu Cagu'n el cap de Deu. Ens ha portat a dormir en els llocs més solitaris, freds i foscos de Pirineu. La primera vegada que jo anava a "la muntanya amb esquís" em va

portar a la cabana dels esparvers! sembla la naveta dels tudons. No us ha dit mai "anem a la cabana de l'Alemanys"?

Ens ha ensenyat a fer altes rutes per tot el Pirineu deixant un dipòsit de menjar sota la neu setmanes abans i diu "va quedar descobert i s'ho van fotre els animals" quina gana!

És un piròman professional, a tot arreu fot foc i ho crema tot, especialment les deixalles que fan una pudor esplèndida dins d'una cabana d'aquestes. Diu que "no s'ha de deixar merda enlloc".

Quan puja, no respira, no sua, no es cansa, es tira pets i no té pulsacions! Un dia anàvem de Turmo al Portillon d'Ôo per aquell coll i ell ens esperava a dalt i quan anàvem arribant ens comptava les pulsacions a tots "a veure quantes en tens, jo, jo tio 140!" i reia el cabronet.

Quan esquia fa realitat aquella frase, que tot i no ésser seva, sempre la diu, "no hi ha bones ni males neus, hi ha mals i bons esquiadors"

Ens ha ensenyat a fer la volta Maria, la cunya, l'estem, la godille però sempre ens ha dit "a la muntanya, s'ha de ser conservador i no arriscar-se".

Al matí, quan sortiu de casa procureu anar preparats perquè si li pregunteu, Manel, que ja has esmorzat? us dirà "jo ja m'he futut un plat d'arròs". I si comparteixes la sopa amb ell, vigila, perquè té la cullera més ràpida del món. Així si que li fot canya.

Em vist diapositives guapíssimes, numerades, classificades, ordenades i enregistrades, d'Amèrica, Àfrica, Àsia, dels Alps, del Pirineu i del Tatra. Però del que encara ho recorda com "el cul del món" és d'Afganistan diu "allò si que és autèntic", de fet ara ho deu ésser més encara, i els del seu costat, si no ho parem també ho serà d'autèntic.

Si li pregunteu perquè va a la muntanya amb esquís de ben segur que us respondrà que perquè és la millor manera de cercar els equilibris de la vida.

Fem un brindis pel Manel, perquè continuïs així i per molts anys!!!

Badalona, 15 de febrer de 2003